

SOKSZEM VALLOMÁSA

Illusztráció: Aranyász Júlia (mesefigurái a rajzpályázatunkban fődíjat nyertek)

Történet: Oros-Zalaba Zsuzsa

Ezüstösen csillogott a hold, apró hószemek szitáltak. Csutkamanó a különös levelet olvasta, amit az ablakában talált ma reggel. Egész nap a levél ott várta őt a kis asztalkáján, nem volt ideje mindezeig elolvasni sem. Nem is volt idehaza, este is fáradtan, elcsigázva ült az ágyikójára s majdnem elfeledkezett a levélről. Tündérikreknél járt ma s megállás nélkül díszítették a birodalmat. Az összes fenyőfára gyertyákat raktak, karácsonyi varázs szállta meg a gyönyörű várat is. Minden ragyogott. Csutkamanó gondolta, hogy a Kék hegyen túli Álomföldet is fel kéne díszítenie, de aztán még időben észbe kapott, s úgy döntött, hogy inkább a gyerekeknek segít a saját földjükön bearanyozni a karácsonyt, a családi fészkeket. Kicsi szívében eltervezte szépen, hogy, amíg a gyerekek alszanak, feldíszíti a szobáikat apró harangokkal, karácsonyi csillagot rak az ajtójuk fölé vagy az ablakra. Aztán kinyitotta a levelet és leesett az álla. Egy számára ismeretlen bolygóról kapott levelet, Sokszemtől, aki arról írt a kicsi manónak, hogy ő – mivel mindent lát, elég gyakran szomorkodik a világmindenség összes baja miatt. Sokszem látta és érezte az emberek életét, a mesehősök bánatát, az álmvilág történéseit, látta a sárkányok földjén dúló tüzeket, s titokban csodálta és epekedett Napkisasszonyért.

Majd elolvadt, ha csak rágondolt. Napkisasszony azonban önmagától lángolt, a közelébe sem mehetett senki, hiszen egy szempillantás alatt megolvadt a kisasszony körül minden.

Napkisasszony ragyogott a messzességben, tündöklött és sok-sok szívet megmelegített. Nem mehetett azonban senki közelébe, mert tudta jól, hogy lángoló mivoltja felperzselne mindent.

Sokszem tehát a saját kis bolygójáról álmodozott Napkisasszonyról.

Csutkamanót pedig arra kérte, hogy juttasson el az ő szerelmének egy olyan levelet, egy olyan ajándékot, amelyik nem olvad meg a lángok között.

A kis álommanó jól megvakarta a feje búbját és hiszitek vagy nem, rögtön a Mikulás jutott az eszébe. Talán a jó öreg cimborá segít majd neki a kényes ügyben.

Csutkamanó megfújta a varázssípját és máris ott termett az örök hómezők földjén. A hófödte házikóban lámpa égett, ezermillió játék járt-kelt, segítettek Mikulás apónak a sok kis ajándéksomagot elkészíteni.

Csutkamanó bezörgetett hozzájuk, s köhintett egy jó nagyot, amikor egy mókás pingvin nyitott neki ajtót. – Te még tőlem is kisebb vagy! – kuncogott a kis pingvinkölyök, akinek fogalma sem volt arról, hogy a kis manó csupán játék-e vagy egy igazi álomlovag.

Csutkamanót átölelte a fehér szakállas Mikulás és csendben hallgatta a manót, aki felolvasta neki Sokszem levelét.

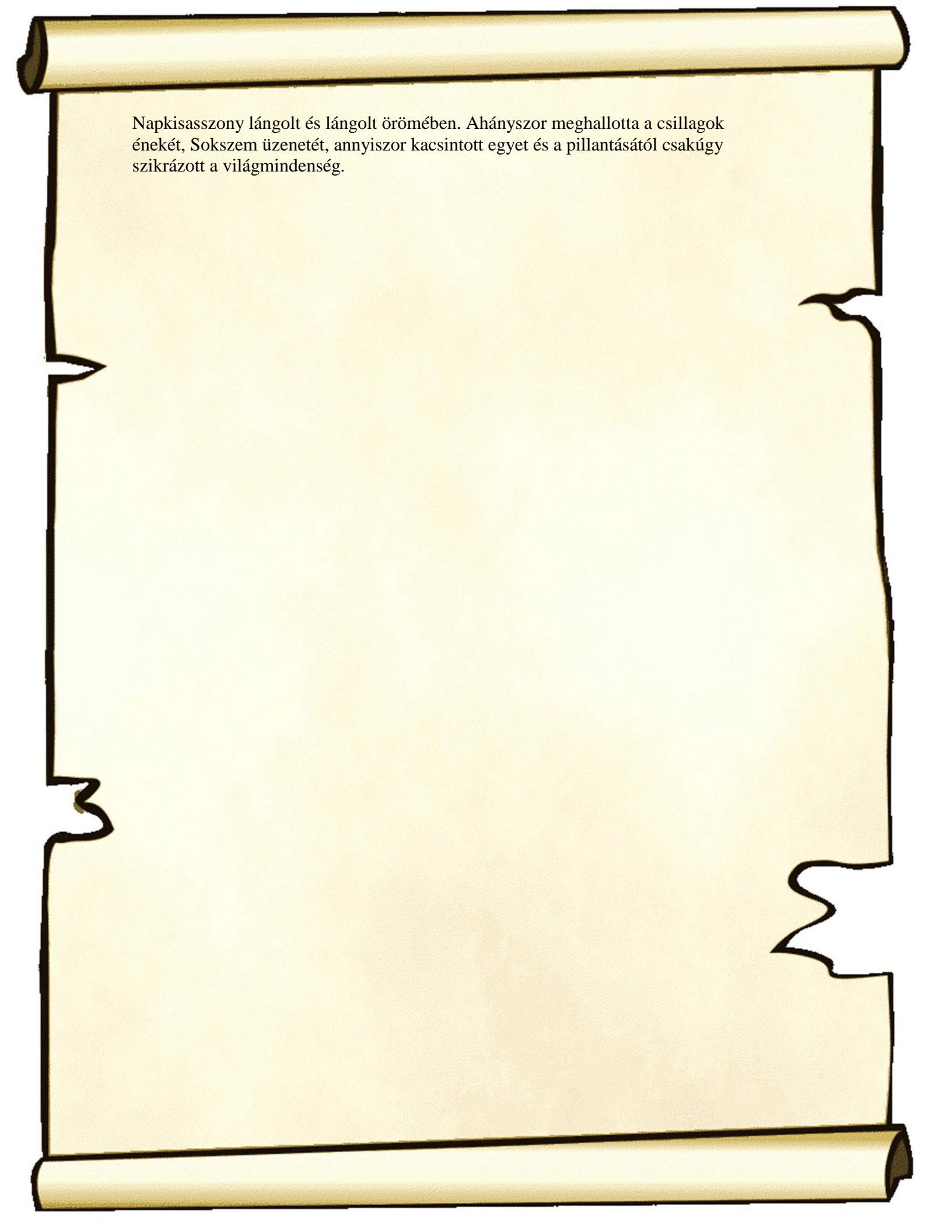
A játékok is elcsendesedtek közben, a végén már teljes csend volt a tündöklő kis házikóban. Mikulás apó az ujjai köré csavarta tekergő hófehér szakállát, hosszasan töprengett, aztán felkiáltott. – Ez az, a zenét nem lehet még a tűzzel sem elpusztítani! Küldjünk Sokszem nevében egy gyönyörű dalt Napkisasszonynak!!! Kérd meg Sokszemet, hogy a gondolatait vesse papírra, mi meg megzenésítjük és megkérjük a csillagokat az égen, hogy minden áldott nap énekeljék el Napkisszonynak a szerelmi vallomást.

Így is történt. Sokszem megírta a szíve vallomását, Csutkamanó pedig a jó öreg Mikulással zenét költöttek hozzá. A kis pingvinkölyök ezer kicsi társával vitte szét a dalt a csillagoknak és másnap este megszólalt a varázslatos üzenet:

A te szíved lánzol, az enyém eleped.
A tiédben tűz ég, az enyémben szeretet.
Kicsi vagyok, tudom, de mindenem neked adom!
Ragyogj csak, lánzolj csak, Napkisasszonyom.

Messziről csodállak, a szívem érted dobog.
Sosem találkozhatunk, de ez nem olyan nagy dolog.
A lényeg, hogy tudd, szeretlek, szeretlek,
Napkisasszony, drága, ha szeretsz, kacsints egyet.
Szemed ragyogása legyen az üzenet,
ha viszonzod szerelmem, kérlek, kacsints egyet.
Boldog vagyok, hiszen itt ragyogsz az égen,
én is olvadozom szeretetem hevében.

Napkisasszony, a csillagok ezentúl csak neked dalolnak,
rólad szól az ének, az érzések dalra fakadnak.
Mit is mondhatnék még egyebet, mint azt,
hogy SZERETLEK, SZERETLEK, SZERETLEK.

A scroll with a piece of parchment containing text. The scroll is unrolled, showing a rectangular piece of parchment with a slightly textured, yellowish-brown color. The text is written in a simple, black, sans-serif font. The scroll has a dark brown border, and the edges of the parchment are slightly irregular, suggesting it is an old document. The text is centered at the top of the parchment.

Napkisasszony lángolt és lángolt örömeben. Ahányszor meghallotta a csillagok énekét, Sokszem üzenetét, annyiszor kacsintott egyet és a pillantásától csakúgy szikrázott a világmindenség.